

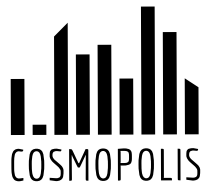
OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

CHLADNO KREVNĚ

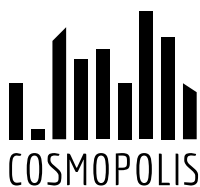
ROBERT
BRYNDZA

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Robert Bryndza

CHLADNOKREVŇ

OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

CHLADNO KREVNĚ

**ROBERT
BRYNDZA**

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

COLD BLOOD

Robert Bryndza

Cold Blood © Robert Bryndza 2017

Cover © Henry Steadman 2017

Translation © Kateřina Elisová 2018

© Grada Publishing, a. s., 2018

Z anglického originálu Cold Blood, vydaného nakladatelstvím Bookouture

v roce 2017, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2018
jako svou 7035. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-2323-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-2322-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-0522-9 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Se vši svou láskou mámě a tátovi.

Peklo je prázdné, ďáblové jsou mezi námi.

– WILLIAM SHAKESPEARE, *BOUŘE* –

KAPITOLA 1

PONDĚLÍ, 2. ŘÍJNA 2017

Detektiv šéfinšpektor Erika Fosterová si zaclonila oči před ná-
porem deště. Společně s detektivem inspektorem Mossovou
běžely po South Bank, vydlážděném nábřeží lemujícím jižní břeh
londýnské Temže. Nízký hnědý příliv se přeléval přes bahno, cihly
a odpadky odhozené podél řečiště. Vysílačka v kapse Eričiny dlouhé
černé kožené bundy vydala plechový praskavý zvuk a Erika slyšela,
jak se důstojník zajišťující místo činu ptá, kde jsou. Vytáhla vysílač-
ku a odpověděla: „Tady detektiv šéfinšpektor Fosterová. Jsme dvě
minuty od vás.“

Stále vládla ranní špička, ale den už byl ztemnělý ponurou pada-
jící mlhou. Obě zrychlily. Minuly vysokou budovu ředitelství IBM
a nízkou rozložitou světlou stavbu studií ITV. V tomto místě nábřeží
ostře zatačelo doprava a následně se proměnilo v širokou ulici lemo-
vanou stromy, která vedla k Národnímu divadlu a mostu Hunger-
ford Bridge.

„Šéfe, támhle to je,“ řekla Mossová zadýchaně a zpomalila.

Na obnaženém řečišti, asi tři metry pod nimi, se na uměle vytvo-
řené pláži ze světlého písku v ohybu, kde se South Bank stácel dopra-
va, shromáždila skupinka lidí. Erika si v místech, kde cítila píchání,

masírovala žebra. Při své výšce přes sto osmdesát centimetrů se tyčila nad Mossovou a krátké blond vlasy se jí v dešti přilepily k hlavě.

„Měla byste ubrat s kouřením,“ poznamenala Mossová, zvedla k Ericce pohled a z obličeje si odhrnula mokré pramínky rudých vlasů. Obličej měla posetý pihami a plné tváře jí při běhu zčervenaly.

„A vy byste měla ubrat s čokoládou Mars,“ vrátila jí to Erika.

„To taky dělám. Zredukovala jsem to na jednu tyčinku k snídani, jednu k obědu a jednu místo večere.“

„A já jsem na tom stejně s kouřením,“ usmála se Erika.

Přešly ke kamennému schodišti, vedoucímu k Temži. Na schodech byly v rozestupech znatelné stopy přílivu a poslední dva pokrývaly kluzké řasy. Pláž byla čtyři metry široká a znenadání končila v místech, kde se čeřila hnědá voda. Erika a Mossová vytáhly odznaky a shluk lidí se rozestoupil, aby mohly projít až tam, kde se žena s hodností zvláštního konstábla pokoušela chránit velký otlučený látkový kufr hnědé barvy, napůl zahrabaný v písku.

„Snažila jsem se, aby se všichni přesunuli nahoru, madam, ale nechtěla jsem nechat místo bez dozoru,“ řekla mladá žena a přes dešťové kapky se podívala na Eriku. Byla malá a štíhlá, ale oči se jí leskly rozhodností.

„Jste tady sama?“ zeptala se Erika a zadívala se na kufr. Na jednom konci zela díra, ze které trčely ven dva bledé odulé prsty.

Žena přikývla. „Druhý zvláštní konstábl, se kterým sloužím, musel jít vyřešit spuštěný alarm v jedné z těch kancelářských budov,“ odpověděla.

„To by se nemělo stávat,“ opáčila Mossová. „Zvláštní konstáblové by se vždycky měli držet ve dvojici. Takže vy máte noční službu v centrálním Londýně sama?“

„V pořádku, Mossová...“ začala Erika.

„Ne, šéfe, to není v pořádku. Tihle lidé jsou dobrovolníci! Proč nemůžou zaplatit víc policistů?“

„Stala jsem se zvláštním konstáblem právě proto, abych získala zkušenosti a mohla začít pracovat u policie na plný úvazek...“

„Potřebujeme, aby tohle místo bylo prázdné, než přijdeme o veškeré šance získat forenzní důkazy,“ přerušila je Erika.

Mossová přikývla a společně začaly nahánět dav zirájících lidí směrem ke schodišti. Erika si všimla, že na konci malé pláže vedle vysoké zdi vykopal nějaký starší muž s dlouhými šedými vlasy a v pestrobarevném ponču dvě malé díry. Bez ohledu na lidi a dešť pokračoval v kopání. Erika vytáhla vysílačku a svolala všechny policisty z okolí. Zavládlo zlověstné ticho. Všimla si, že muž v barevném ponču ignoruje Mossovou a dál pokračuje v kopání.

„Potřebuju, abyste šel tam nahoru, nahoru na schodiště,“ řekla Erika a zamířila od kufru směrem k muži. Podíval se na ni a dál uhlazoval hromadu písku nasáklou deštěm. „Promiňte. Vy. Mluvíme s vámi.“

„A vy jste kdo?“ zeptal se muž panovačně a pohledem ji sjel odshora dolů.

„Detektiv šéfinšpektor Erika Fosterová,“ představila se a blýskla odznakem. „Tohle je místo činu. A vy ho musíte opustit. Hned.“

Muž přestal kopat a zatvářil se téměř komicky uraženě.

„Smíte se chovat tak hrubě?“

„Pokud někdo překáží na místě činu, tak ano.“

„Ale tohle je jediný zdroj mých příjmů. Můžu tady vystavovat svoje sochy z písku. Mám povolení od westminsterské radnice.“

Zalovil v ponču a vytáhl zalaminovanou kartičku s fotografií, kterou ihned pokropily dešťové kapky.

Z Eričiny vysílačky se ozval hlas: „Tady policejní konstábl Warford a policejní konstábl Charles...“ Zaregistrovala dva mladé policisty, jak běží směrem k davu lidí u schodiště.

„Spolupracujte s detektivem inspektorem Mossovou. Chci, abyste uzavřeli South Bank patnáct metrů v obou směrech,“ požádala je a zastrčila vysílačku zpátky do kapsy. Muž stále držel svoje povolení. „Můžete to schovat.“

„Chováte se velmi nešťastným způsobem,“ řekl muž a zamžoural na Eriku.

„Ano, a také by bylo velmi nešťastné, kdybych vás musela nechat zavřít. A teď běžte tam nahoru.“

Pomaloučku se postavil. „Takhle mluvíte se svědkem?“

„Čeho jste byl svědkem?“

„Když jsem kopal, vyhrabal jsem ten kufr.“

„Byl zahrabaný v písku?“

„Částečně. Včera tam nebyl. Kopu tady každý den, příliv a odliv pískem pohybuje.“

„Proč tady kopete každý den?“

„Tvořím sochy z písku,“ prohlásil důležitě. „Tohle je moje obvyklé místo. Dělávám mořskou pannu, která sedí na skále, a kolem skáče ryby. Moc se líbí...“

„Dotýkal jste se toho kufru nebo jste něčím hýbal?“ zeptala se Erika.

„Samozřejmě že ne. Přestal jsem, když jsem viděl... Když jsem viděl, že je ten kufr roztržený a že... že z něj ven trčí prsty...“

Erica bylo zřejmé, že je vyděšený.

„V pořádku. Běžte nahoru na chodník, budeme od vás potřebovat výpověď.“

Oba policisté a zvláštní konstábl zahradili chodník. Jakmile se starý muž vydal potácivým krokem ke schodišti, Mossová se připojila k Erici. V tu chvíli byly jedinými osobami na plázi.

Natáhly si latexové rukavice a zamířily ke kufru. Prsty, které vyčnívaly z díry v hnědém materiálu, byly odulé a měly zčernalé nehty. Mossová jemně smetla písek ze švů a odhalila zrezivělý zip. Erika musela několikrát zlehka škubnout, než zip povolil. Víko mírně pokleslo, když kufr rozepnula. Mossová se naklonila, aby jí pomohla. Společně kufr pomalu otevřely. Ven se vylila trocha vody. Uvnitř leželo napěchované nahé mužské tělo. Mossová ustoupila, zvedla paži a zabořila do ní nos. Zápach rozkládajícího se masa a tlející vody je udeřil přímo do žaludku. Erika na okamžik zavřela oči, pak je znovu otevřela. Končetiny byly světlé a svalnaté. Maso se podobalo syrovému loji a začínalo se oddělovat od kostí, které byly na několika místech obnažené. Erika opatrně nadzvedla torzo. Pod ním byla zastrčená hlava s černými jemnými vlasy.

„Bože, usekli mu hlavu,“ zděsila se Mossová a ukázala na krk.

„A odřízli mu nohy, aby se tělo vešlo dovnitř,“ dokončila Erika. Odulá a ošklivě zřízená tvář byla k nerozeznání. Mezi velkými rty

purpurové barvy vyčníval napuchlý černý jazyk. Erika jemně vrátila torzo tak, že hlava zůstala pod ním, a zavřela kufr. „Potřebujeme techniky z forenzního. Rychle. Nevím, kolik máme času, než se zvedne příliv.“

KAPITOLA 2

○ hodinu později se na místo činu dostavil forenzní tým. Déšť neustával, mlha zhoustla a zahalila vrcholky okolních budov. Navzdory dešti se u obou konců policejního kordonu shromáždily davy lidí a zíraly na velký bílý stan vztyčený nad tělem v kufru. Zlovestně zářil proti kalné vodě, která se hnala kolem něj.

Ve stanu bylo teplo, i když venku vládl chlad. Jasná světla v malém prostoru způsobila, že teplota uvnitř výrazně stoupla. Erika s Mossovou si oblékly modré kombinézy, které se používají na místě činu. Společně s nimi byl ve stanu forenzní patolog Isaac Strong, jenž se skláněl se svými dvěma asistenty nad kufrem, a fotograf. Isaac byl vysoký štíhlý muž. Laskavé hnědé oči a tence vytvarované obočí byly jediné znaky, jejichž pomocí ho bylo možné poznat, protože měl kapuci a přes obličej roušku.

„Co nám můžeš říct?“ zeptala se Erika.

„Tělo bylo nějakou dobu ve vodě, na kůži můžeš vidět tyto žluté a zelené změny barvy,“ řekl a ukázal na hrudník a břicho. „Nízká teplota vody zpomalí rozklad...“

„Zpomalí rozklad?“ zopakovala Mossová a zvedla ruku před roušku. Zápach byl nesnesitelný. Zmlkli a pozorně se dívali na nahé zdevastované tělo a také na to, jak úhledně byly kusy naskládány uvnitř –

jedna noha z každé strany torza, kolena napasovaná do horního pravého a spodního levého rohu, paže překřížené přes hrudník a dekapitovaná hlava úpravně zastrčená pod trupem. Isaakova asistentka rozepla zip kapsičky uvnitř víka kufru a vytáhla uzavíratelný průhledný plastový sáček, který obsahoval zlatý snubní prsten, hodinky a zlatý pánský řetízek. Zvedla sáček tak, aby na něj dopadalo světlo. Oči nad ochrannou rouškou měla doširoka otevřené.

„Mohly by to být jeho cennosti, ale kde je jeho oblečení?“ ptala se Erika. „Vypadá to, jako by byl do toho kufru spíš zabalený než odklizený. Není tam nějaký průkaz totožnosti?“ dodala s nadějí v hlase.

Fotograf se nad ně naklonil a dvakrát zmáčkl spoušť. Všichni sebou v záři blesku cukli. Isaakova asistentka prohledala kapsu rukou v rukavici. Zakroutila hlavou.

„Způsob, jakým se zbavili těla, preciznost, zabalené cennosti – to všechno ukazuje, že se jedná o předem naplánovaný čin,“ řekl Isaac.

„Proč přibalili cennosti k tělu? Proč si je nevzali? Skoro jako by si ten, kdo to provedl, dělal blázně,“ komentovala to Mossová.

„Napadá mě, že by se mohlo jednat o vraždu spojenou s gangy nebo s drogami, ale je na vás, abyste to zjistili,“ poznamenal Isaac. Erika přikývla a jeden z Isaakových asistentů nadzvedl torzo, aby mohl fotograf pořídit snímek oddělené hlavy oběti.

„Fajn, já mám hotovo,“ konstatoval fotograf.

„Odneseme tělo,“ rozhodl Isaac. „Příliv nám to neulehčuje.“

Erika se podívala dolů a všimla si, že se jedna stopa v písku začíná plnit rozvířenou vodou. U vchodu do stanu se objevil mladík v overalu s nosítky, na kterých ležel nový černý pytel na těla.

Erika s Mossovou ustoupily a sledovaly, jak Isaakovi asistenti rozepínají zip pytle, otevírají ho a opatrně přemísťují kufr směrem k nosítkům. Asi metr nad pískem se zasekl, takže téměř ztratili rovnováhu.

„Počkejte, zastavte, zastavte!“ nařídila Erika a vrátila se do stanu. Světlo baterky ozářilo dno kufru, z nějž odkapávala voda. Vybledlý provaz se zapletl do textilního materiálu kufru, který se začal pod vahou těla ležícího uvnitř boulit a třepit.

„Nůžky, rychle,“ požádal Isaac. Asistent promptně rozbalil sterilní nůžky a podal mu je. Isaac se sklonil a jemně odstříhl provaz, takže jim umožnil kufr zvednout. Jakmile ho položili na nosítka, rozpadl se. Isaac předal nůžky a provaz, aby je uložili do sáček a označili. Poté zapnuli zip pytle, který přijal tělo i s kufrem.

„Ozvu se, až dokončím pitvu,“ rozloučil se Isaac. Ze stanu vyšel společně se svými dvěma asistenty, tlačícími nosítka. Kolečka podivně poskakovala v písku a zanechávala za sebou hluboké stopy.

Když Erika s Mossovou odevzdaly kombinézy, vrátily se nahoru na vydlážděný chodník jižního nábreží. Právě přijížděl Nils Åkerman, vedoucí týmu zajišťující místo činu, s pěti kolegy. Pokusí se získat forenzní důkazy. Erika se ohlédla na vodu, která dosahovala až na pláž, a pochybovala, že budou mít štěstí.

Nils byl vysoký štíhlý muž s pichlavýma očima, které měl dnes mírně zarudlé. Vypadal otráveně a vyčerpaně.

„Příjemné počasí pro kachny.“ Nils kývl hlavou, když kolem nich procházel. Mluvil skvěle anglicky s nepatrným švédským akcentem. Erika s Mossovou dostaly deštníky a sledovaly, jak Nils a jeho tým

přecházejí přes zmenšující se pláž. Voda teď sahala asi třicet centimetrů od stanu a přiřivená deštěm nabývala na rychlosti.

„Nikdy nepochopím jeho smysl pro humor,“ poznamenala Mossová. „Vidíte snad nějaké kachny?“

„Myslím, že tím měl na mysli, že kachny si tohle počasí užívají. A kdo říkal, že to mínil jako vtip?“

„Ale řekl to, jako by to vtip měl být. Tohle je ten švédský smysl pro humor, o kterém jsem slyšela, že je dost zvláštní.“

„Fajn, pojďme se soustředit,“ opáčila Erika. „Kufr mohl být hosený do řeky daleko proti proudu a zachytil se o ten provaz, jak ho odnášel příliv.“

„Jsou celé kilometry břehu, kde ho mohli do vody hodit.“

Erika zvedla oči k budovám a zpěněné vodě. Kolem nich supěl člun vypouštějící černý kouř. V opačném směru si cestu proti přílivu razily dva nízké vodní taxíky společnosti Thames Clippers.

„Tohle není příhodné místo, kde se zbavit těla,“ konstatovala Erika. „Je na něj vidět z kanceláří, v nichž se pracuje čtyřicet hodin denně. A člověk by musel tělo nést přes celý South Bank, kolem barů a kanceláří, průmyslových kamer a svědků.“

„Hlupák ten, kdo dělá hlouposti. Ale pro někoho, kdo se nebojí a chce se zbavit těla, by to mohlo být příhodné místo. Je tady spousta postranních uliček, kde by mohl zmizet,“ oponovala jí Mossová.

„To nám nijak nepomůže.“

„No, šéfe, toho, kdo to udělal, bychom neměli podceňovat. Nebo bych spíš měla říct, že bychom ho neměli *špatně odhadovat*?“

Erika obrátila oči v sloup. „Pojďte, někde si koupíme sendvič a vrátíme se na stanici.“

KAPITOLA 3

Erika s Mossovou se na policejní stanici v Lewisham Row vrátily pozdě odpoledne a obě byly promočené neustávajícím deštěm. Stavební práce v okolí stanice, které začaly právě tehdy, když Eriku poprvé přidělili do jižního Londýna, byly téměř dokončené. A osmi-patrová budova stanice se teď krčila mezi několika výškovými domy s luxusními byty.

Seržant Woolf seděl za recepčním pultem v omšelé recepci. Byl to mohutný muž se světle modrýma očima, bledou tváří s výraznými čelistmi a několika bradami, které přetékały až na předek úhledně vyžehlené košile. Před pultem stála hubená dívka s koňským obličejem a na kostnatém boku pohupovala obtloustlého chlapečka. Dítě v ruce svíralo ohromný pytlík s bonbony, bez zájmu přežvykovalo a sledovalo slovní přestřelku mezi matkou a Woolfem.

„Jak dlouho nás tady hodláte nechat čekat?“ dorážela žena. „Mám práci.“

„To záleží na vašem příteli a těch 300 gramech kokainu, co měl napaný v zadku,“ odpověděl Woolf vesele.

„To jste celí vy! Vsadila bych se, že jste mu ho podstrčili,“ řekla a ukázala na něj dlouhým pěstěným nehem růžové barvy.

„Chcete tím říct, že jsme to na něj ušili?“

„Jděte do prdele.“

„Když vás matka posílala do školy, byly to jen vyhozené peníze.“

Dívka vypadala zmateně. „O čem to mluvíte? Školu jsem skončila... no... už dávno.“

Woolf se přátelsky usmál a ukázal na dlouhou řadu vybledlých plastových židlí zelené barvy pod nástěnkou plnou letáků. „Prosím, madam, posadte se. Až budu mít víc informací, dám vám vědět.“ Dívka sjela pohledem Eriku a Mossovou odshora dolů, loudavě přešla přes recepci a posadila se pod nástěnku přeplněnou místními informačními letáky. Erika si vybavila svůj první den v Londýně poté, kdy byla převelena od manchesterské policie. Seděla na stejném místě a neodbytně od Woolfa vyžadovala odpověď, jak dlouho bude muset čekat. I když okolnosti byly rozdílné.

„Dobré odpoledne, dámy. Venku leje, co?“ pronesl Woolf při pohledu na Eriku a Mossovou, které měly obě vlasy přilepené k hlavě.

„Ne, jen mrholí,“ zasmála se Mossová.

„Je tady?“ zeptala se Erika.

„Ano. Superintendant sedí v teple a suchu ve své kanceláři,“ přítakal Woolf.

Dívka s dítětem si vložila hrst bonbonů do pusy, hlasitě je cucala a mračila se na ně.

„Opatrně, ať vám nezaskočí, madam. Vybavuju si jen mlhavě, jak se provádí Heimlichův chvat na uvolnění dýchacích cest,“ poznamenal Woolf a bzučákem otevřel Erice a Mossově dveře. Ztišil hlas a předklonil se. „Penze je tak blízko, že si na ni skoro můžu sáhnout.“

„Za jak dlouho?“